

СТАНОВИЩЕ

от проф. д-р Магдалена Костова- Панайотова,
член на научно жури в конкурс за заемане на академична
длъжност ”доцент”, в направление 2.1 Филология (научна
специалност Литература на народите на Европа, Америка, Африка,
Азия и Австралия), обявен от Института за литература, БАН

Кандидат № 1.

Д-р Йордан Люцканов

I. Обща оценка на кандидата.

В конкурса за доцент участва единствен кандидат – д-р Йордан Люцканов от Института за литература. Той е представил хабилитационен труд, участие в 1 съставителство по темата на труда, 20 речникови статии, 6 други статии или студии, 1 участие в конференция, както и други публикации, част от които на руски и в чужбина. Общо по теми, различни от темата на дисертацията и от темата на труда, представян като хабилитационен: 1 съставителство и 24 статии или студии.

Оценявайки кандидатурата на д-р Люцканов „по съвкупност”, е необходимо да се добави, че той е участвал с доклади и научни съобщения в международни и национални конференции, участник е в шест научни проекта, между които „Руската литературна емиграция в България 1920-те – 1940-те.», «Руската литература в мрежата». «Маргиналното в/за литературата», «Руската литературна класика днес: изпитанията/ предизвикателствата на месианизма и масовата култура». Публикациите са в различни национални и международни

издания, достатъчно реномирани, за да отговарят на изискванията за научно качество сами по себе си.

Оценка на научните и практически резултати и приноси на представената за участие в конкурса творческа продукция.

Хабилитационният труд и останалите, приложени в конкурса научни статии и студии на д-р Люцканов могат да бъдат групирани в три области: руската емигрантска култура от 20-30-те години на XX век, главно в български контекст, културата на Сребърния век, руско-български рецепции.

Хабилитационният труд е посветен не просто на изследването на ранното евразийство, а е замислен с амбицията да бъде „книга за мислимостта на Другия“. В тази парадигма е конструиран и самият опит да бъде видяно едно явление като евразийството през чужия поглед. През призмата на неразбирането и желанието за проглед отвъд е конструиран и двойният адресат, което виждаме още в уводната част, която е изградена последователно на български и на руски, но не паралелно двуезично. Веднага искам да кажа, че този експеримент ми е симпатичен сам по себе си, но не съм убедена, че е успешен. Както не съм убедена, че в научен текст, който уважава себе си могат да присъстват изрази като „Нежелаещият да признае условията на моето интелектуално съществуване не бих канил по-далеч от уводната глава“ (стр. 11), доколкото интелектуалното съществуване на автора на хабилитационния труд всеки четящ явно трябва да приеме по условие. Но няма да правя психоанализа, доколкото това не е работа на пишещият становището.

Във фокуса на увода е межкултурното общуване и проблемът за руско-българското „неразбиране“, както го формулира Люцканов. Трудът внимателно анализира източници и библиографски данни, пристрастно

извежда „кадри“ с понякога провокативни наблюдения, което не му пречи да бъде задълбочено изследване на една щекотлива и обтекаема проблематика, трудна за анализ. Изследвайки в отделните глави потенциала на „евразийството“ да разпознае български „друг“ , българските отзиви за ранните евразийски текстове в конспективен преглед Люцканов чертае възможностите за така наречена персоналистична философия на историята. Опитвайки се да направи периодично обобщение на своите избори в книгата, Люцканов разглежда проявите на персонализъм в междувоенна България, обобщавайки наблюденията си върху основните реакции на книгите на Трубецкой и Шпенглер. Анализът демонстрира аналитизъм, библиографиите към текстовете са ценен принос за литературната наука, систематизирайки несъбран по подобен начин другаде материал, приложен е и именован показалец в края.

На места обаче стилът на книгата не способства за нейната четивност. Не съм убедена и че езиковите и мисловните „прескоци“ и експерименти в научния текст са успешни, разчитам ги главно като желание за „откриване(то) на „друг“ който си струва да бъде разпознат като „Ти“ и да бъде заговорен по съответния начин. (стр,235).

Въпреки казаното дотук, научната проукция на д-р Люцканов, аккато и хабилитационният му труд „Ранното евразийство и българските му съседи“ чертае облика на един активен млад учен, с явни приоритети и открояващи се научни резултати.

Заклучение.

В заключение държа да подчертая, че единственият кандидат в конкурса за академичната длъжност „доцент“ по 05.04.03 “руска литература” има достатъчно убедителна научна продукция и достатъчен

научен потенциал, за да бъде предложен да му се присъди академичната длъжност «доцент».

Член на журито:

Проф. д-р Магдалена Костова-

Панайотова

17 декември 2013